

Микола Степаненко

КРАПЛИНА ПРОЗИ В ПОЕЗІЇ ВІД ОЛЕСЯ ГОНЧАРА

Олесь Гончар – неперевершений майстер великої й малої прози. Його романи заповнили мільйони людських сердець, змушують думати над складнощами дня сущого, над тим, що відпливло в сиву давнину, але неодмінно нагадує про себе. «Прапороносці», «Тронка», «Собор», «Твоя зоря» перекладені багатьма мовами, отже, розійшлися-розлетілися по світах. Повісті, новели, оповідання письменника здобули не меншу популярність. Багато з них, до того ж, стали пророчими. Митець застерігав людство від катастроф, оберігав нас від «кінецьсвіття». У родинному архіві Олесь Те-

рентійовича збереглося багато нотаток до майбутніх творів. З-поміж них чимало довершених замальовок, таких собі моментальних виплесків думки й душі на побачене, почуте, пережите. Подасмо одну з них, за свідченням Валентини Гончар, дружини письменника, не вигадану, а ту, що справді була.

У цих кількох густо заплетених рядках – і біль, і каяття, і радість, і заклик до творіння добра. А воно починається з любові до всього, що нас оточує, до тих, за кого ми в одвіті перед собою й вищими силами, які владарюють над людиною.

Олесь Гончар

МАЛЮЧОК (Бім)

Він біг попереду, чорненький, кучерявий, мов ягнятко, біг красиво, бадьоро, як господар цього лугового квітчастого світу. Яка радість була в домі від його присутності, як тішився дідуня, коли Бім шукав Лесю у травах.

А потім сталося так, що опинився в інших людей. Відрядження, хвороби, нікому виводити його, одне слово, не стало в хаті Біма...

Час минув, зима, весна, літо...

Ось іде Леся з подружкою восени тією стежкою, де з Бімом гуляла, де він гасав за нею по травах...

І раптом – щось біжить за нею. Зирк – він! Не кинувся Бім як раніше. Не лащить до ніг. Заброяханий, занехаяний, схудлий (видно, був десь тут, доки літо було), в наметі жив на острові, а тоді відпочивальники виїхали, а його «забули»...

А тепер ось набрів на свою хазяйку.

– Бім? Ти мене впізнав?

Він тихенько заскавучав, ворухнув хвостиком. Сів. Сидів на сонці й дививсь на свою колишню хазяйку.

Була глибока тоскнота, глибока образа в його собачих очах. І сльоза з'явилася в них...